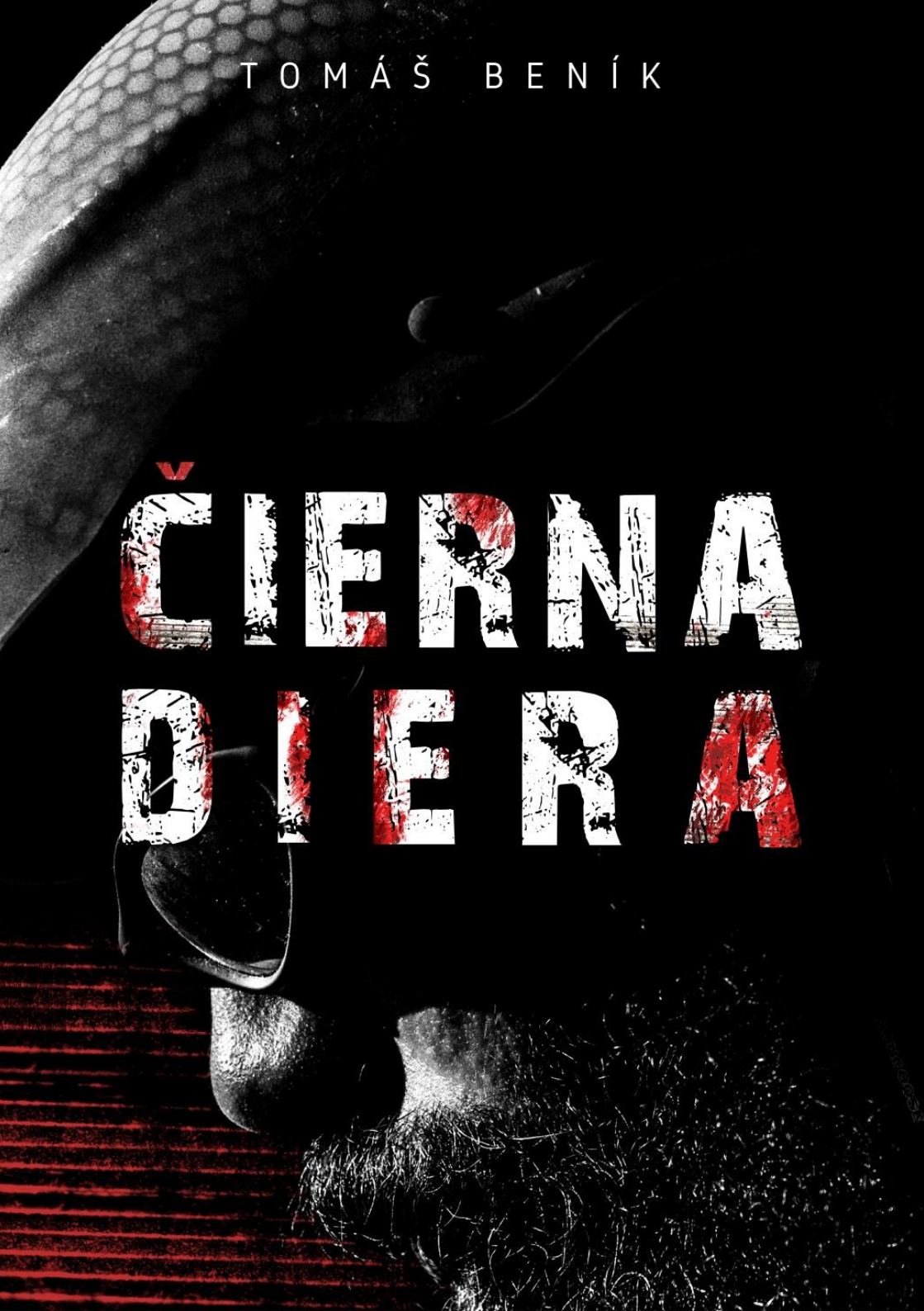


TOMÁŠ BENÍK

ČIERNA
DIERA



Tomáš Beník

ČIERNA DIERA

Copyright

Autor: Tomáš Beník

Obálka: Mladý vojak

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

Praha, 2017

1. elektronické vydání

ISBN:

978-80-7512-752-5 (ePub)

978-80-7512-753-2 (mobipocket)

978-80-7512-754-9 (pdf)

VENOVANIE
Venované mieru

**Všetky postavy, názvy štátov a miest sú vymyslené
a nezodpovedajú skutočnosti.**

*„Vojna nie je dobrodružstvo, vojna je choroba. Je ako
týfus.“*

Antoine de Saint-Exupéry

1

Nastala ďalšia explózia. A ďalšia. Do vzduchu neustále vyletovali kusy zeme a ľudských tiel. Zvuky výbuchov a výstrelov z rôznych typov zbraní a diel sa miesili s revom ranených. Každý človek by zošalel pri pohľade na túto apokalypsu. No ohromný sprievod obyčajných ľudí, pomaly sa rinúcich ako had cez úzku „Cestu smrti“, berie tieto zábery už tak prirodzene ako dýchanie. Už pol roka tu prebieha doslovné peklo, aj keď inde vo svete je „pokoj.“ Všetky tie kamenné pohľady, z ktorých akoby už vyprchal život, mŕtvo zízali pod nohy. Okolo nich pomaly išli vojaci s kuklami na hlavách. Každý z nich držal v ruke inú zbraň. Aj v uniformách a výstroji sa líšili.

Naľavo od nich bola lúka, ktorej sa údery vojny zd'aleka vyhýbali. Aj teraz zatiaľ neschytila ani jeden zásah. Miestni ju volajú „Priestor pokoja.“

Údajne tu bol pochovaný prvý Bagatský kráľ. Od jeho smrti prešlo týmto územím množstvo bojovníkov rôznych kmeňov, neskôr národností. Škoda, že je noc. Tie explózie, výstrely a vystrelené svetlice osvetľujú tento nádherný priestor slabo a vždy len na chvíľočku.

Každý chcel Bagatiu, tento len dvetisíc kilometrov štvorcových veľký africký štát, podrobiť. Údajne sa tu nachádzajú bohaté náleziská zlata. Tieto zvesti potvrdili aj nájdené zlaté predmety v hrobách Bagatských kráľov. No bane, prípadne žily, zatiaľ nikto neobjavil. Bagatia sa len pred pol rokom náhle odtrhla ako republika od Zoharskej republiky, aj keď, paradoxne, žila v tomto štáte v relatívnej prosperite. Dnes ak tu človek nezomrie od hladu alebo choroby, tak určite rukou niektorého vojaka. A aj tak

o tomto štáte takmer nikto vo svete nevie. Každému je jedno, že tu dáka „Bagatia“ vznikla.

V dave sa nachádzal aj Jaroslav Marták. Po celý svoj 42 – ročný život bol veselým človekom. Dnes oslavuje 43. narodeniny. Veselosť v jeho slovníku odrazu neexistuje. Dobré vie, že jeho darčekom bude smrť. Ide však pokojne, pretože je mu jasné, ako zomrie. Už sa s tým akosi zmieril. So zmierením mu pomohol aj starý kňaz z rádu františkánov, ktorý sa oňho opieral. Tento starý muž pochádzal z Talianska a má 84 rokov. Dlhú dobu pôsobil v Českej republike, takže rozprava s človekom, ktorý mu rozumel, čo pomohlo obidvom. Na sebe mal prekvapivo čistý oblek a na golieri kňazský kolárik. Bol nižší a ľahší ako Marták, takže sa mohol oňho pri tom niekoľkokilometrovom pochode za smrťou oprieť.

Marták sa poobzeral okolo seba. Nie všetci sú pôvodní obyvatelia Bagatie. Vidí tu aj občanov z Číny, Indie, USA a ďalších štátov. Všetci títo ľudia sú špecialisti v oblasti ťažby zlata. Vedenie neuznanej Bagatskej republiky im slúžilo veľké peniaze, ak nájdu tie povestné žily. Fakt, že ak ich do mesiaca nenájdu, tak zomrú, im povedali až po príchode a zadržaní na letisku v Gadare, hlavnom meste tohto územia. Vedenie však bolo milosrdné a dalo im ešte dva týždne. Včera akurát ten čas ubehol, tak sa nachádzajú tu. Len v ich očiach sa zračí strach. Sám Marták je bývalým vojakom a teraz je žoldnierom. Do tejto diery prišiel ako vojenský poradca pre Bagatiu. Tiež ho zlákali peniaze, no domov sa s nimi už nikdy nevráti. Kedysi by sa možno tí experti vyvyšovali nad ostatných. Dnes sú si všetci v tejto skupine rovní.

Iróniou osudu je, že on sám naverboval pre Bagatiu všetkých tých žoldnierov, ktorí teraz vedú toto stádo na porážku. Ďalší lietajú po troch frontoch, kde Bagatská armáda akoby zázrakom zastavila postup Ozbroyených síl Zoharu. Fronty sa tiahnu asi v polovici pôvodného územia, zväčša pri predeloch buša a lesa. Prvý front sa tiahne od Gadaru na východ až k hraniciam, druhý od Gadaru na západ, tiež k hraniciam. Tým tretím sú ostatné

hranice Bagatie, obrovský a doslova hermeticky uzavretý okruh okolo územia, ktoré Bagatií ešte patrí. Samotný Gadar je mohutná pevnosť, postavená na ruinách bývalého prekvitajúceho mesta.

Skupina ide okolo západného frontu. Keby sa Martákovi podarilo cez neho prejsť, tak by utiekol z tohto pekla a teoreticky by prežil. Teda ak by vojaci zo Zoharu nezistili, že bol vojenským poradcom v Bagatií. Mal radšej ísť do toho vojnového besnenia v Sýrií. Ten je, oproti tomuto šialenstvu, hotová dovolenka.

Ani cez front nemôže prejsť. Pred pár dňami zahájili vojaci zo Zoharu obrovskú ofenzívu na všetkých frontoch. A neprešli ani o piad! Ako je to možné? Ale už nad tým netreba rozmýšľať. Za chvíľu je po všetkom. Ešte raz sa poriadne nadýchnuť toho Bagatského vzduchu, nasiaknutého vôňou dymu, smrti a roztrhaných tiel.

Nad ich hlavami preletel bojový vrtuľník. Marták ho len počul. Nevenoval mu pozornosť. Spozoroval ho až vtedy, keď vypálil celý náklad rakiet smerom na pozície vojakov zo Zoharu. Tu sa muníciou skrátka nešetří. Zazneli ďalšie explózie, utopené vo výbuchoch delostreleckých granátov, dopadajúcich len kúsok od cesty. Vrtuľník zase zmizol v tme.

Marták dobre vie, čo je to za helikoptéru. Dáky variant Mil Mi - 24. Vyštartoval z neďalekej leteckej základne v Matau. Malo by tam byť ešte päť takýto helikoptér a dáke staré stíhačky. Tie nevidel, lebo ich stále držali v hangároch. Žeby sa za ne až tak hanbili? Pôvodne to všetko patrilo Zoharu, ale po odtrhnutí a následnej vojne celá základňa akosi dobrovoľne prešla pod velenie Bagatie. Ešte jedna základňa by mala byť niekde v Zohare, ale keďže armáda ani raz nepoužila leteckú podporu, ktovie, či je vôbec funkčná.

Konečne dorazili na miesto. Tým bol starý a už dávno uzavretý kameňolom. Žoldnieri im posunkami naznačili, aby sa čo najbližšie priblížili k sebe. Potom si mali sadnúť na zem. Všetko prebiehalo hladko. Ovce poslúchali len na kývnutie ruky. Keď tak učinili, začali žoldnieri pomaly cúvať. Zrazu jednému z nich zapípala

vysielačka. Vypočul si dáke slová v angličtine. Keď hovor ustál, podišiel dotyčný žoldnier k Martákovi.

„Pod' so mnou!“ rozkázal rázne v anglickom jazyku. V hlase mal dáky prízvuk. Komu by sa však v posledné minúty svojho života chcelo rozmyšľať nad tým, odkiaľ pochádza jeho kat?

Marták sa pozrel na kňaza. Ten odrazu, akoby z posledných síl, vykúzlil úsmev. Dokonca sa začal smiať. Aj Marták sa začal smiať. Ak už má zomrieť, tak s úsmevom na perách. Veď bol predsa celý život veselým človekom. Prečo by sa mal na jeho konci zmeniť? Vstal a s obrovským smiechom dal ruky za hlavu. Žoldnier ho vyviedol z toho kruhu nevoľníkov. Keď boli dostatočne ďaleko, žoldnier prudko zastavil. Kameňolomom ten zvuk výstrelu z automatickej pušky nepreletel. Zvuky bojov v blízkom okolí ho dostatočne zadusili. Gul'ka vletela do zátylku a okamžite spôsobila smrť. K mŕtvole dobehli ďalší dvaja žoldnieri. Odtiahli telo.

Kňaz sa prestal smiať. Porozhliadal sa okolo seba. Tie čierne tváre všetkých týchto ovečiek z farnosti v Kusimane v ňom kedysi videli poslednú nádej v tomto nešťastnom živote. A teraz s nimi tá nádej zomrie. Smiech sa zmenil na plač. Pridal sa k cudzincom, ktorí od vyčerpania nemohli produkovať ďalšie slzy.

Žoldnieri sa rozostavili okolo kameňolomu. Svoje zbrane pre istotu namierili na dav. Robili to vždy tak aj v predchádzajúcom kameňolome, avšak tam sa už nedalo popravovať. Ich dopodrobna premyslené spôsoby páchania genocídy spôsobili, že ostatky po mŕtvych sa na pôvodnom mieste nakopili akosi prirýchlo. Každý len tipuje, koľko tisícov, ba možno aj desať tisícov ľudí našlo smrť len v tom kameňolome. Zápach sa navyše rozšíril široko ďaleko. Kopec, navŕšený z ostatkov tiel, sa už tiež nedal dokola zakrývať hlinou. Preto nechali dané miesto naposledy zasypať ďalšími nevoľníkmi a presunuli sa inam. Telo Martáka teraz ležalo pri týchto chlapoch tvárou nadol.

O chvíľu sa nad kameňolomom zjavila stíhačka F-16 bez akýchkoľvek výsostných znakov. Na dav zhodila napalmovú

bombu. Okolo päťsto ľudí zmizlo v ohni v priebehu zlomku sekundy.

2

Po dvoch mesiacoch

Kapitán Tiberský sedel na lavičke v Medickej záhrade. Podľa výrazu zarastenej tváre vyzeral pokojne, no v jeho vnútri panovala neskutočná nervozita. Pred sebou držal otvorené noviny, no článok, ktorý si chcel pozrieť, číta už takmer hodinu. Zatiaľ len zistil, podľa nápisu, že generálny tajomník OSN vyzýva vo svojej výročnej správe na ukončenie všetkých vojnových konfliktov vo svete. Ďalej sa zatiaľ nedostal.

Jeho oči totiž sledujú čosi iné. Len pár metrov od neho sedí na lavičke mladý, sympatický muž v modrej košeli a čiernych nohaviciach. Tiberský ho sleduje už asi tri hodiny. Keby ho teraz videl dakto z jeho kriminalistických kolegov, povedal by, že je práve v práci. On ale má už druhý týždeň dovolenku. A nedokáže sám sebe klamať, ak by povedal, ako sa teší na jej koniec.

Už dávno má odpracovaného dost' pre výsluhový dôchodok. Ale načo by doňho išiel? Pomaly sa začína báť toho dňa, keď bude naposledy v službe. Všetci jeho mladší kolegovia sa okolo neho zídu, povedia mu pár pekných slov, možno dostane nejaký spomienkový darček a potom príde záverečná. Vstane, vyjde von z tej povestnej budovy a už sa nikdy do nej nevráti. Pre človeka jeho formátu príšerná predstava.

Vrátil sa späť k svojej aktuálnej téme. Len pár metrov od neho sedí 31 - ročný úspešný a vplyvný podnikateľ. V normálnom svete je to doslova unikát. Z ničoho vybudoval silnú IT - firmu so svetovým ohlasom. Zbiera jedno ocenenie za druhým. Už teraz je

z neho milionár s rozprávkovou budúcnosťou. V Tiberského svete je to sadistická sviňa, ktorá má na účte už štyroch mŕtvych a zohavených ľudí.

Podľa toho, čo si Tiberský vydedukoval, je scenár vždy rovnaký. Vrah si vytipuje dákeho človeka, ktorý s ním nemá absolútne nič spoločné, a dohodá ho. A aby toho nebolo málo, nožom mu zohaví tvár. Vždy si od mŕtvych zoberie dáku cennosť.

A aj tak ho teraz starý kriminalista sleduje a čaká, kedy znova zaútočí. Čo je to za svet? Ved' ho dvakrát usvedčil. Dvakrát našiel pri razií tie cennosti uňho vo vile. Dokonca mal pri poslednom prípade očitého svedka! Aj tak ho teraz sleduje a čaká na jeho chybu. Keby ho dotyčný uvidel, mohol by ho zažalovať, pretože Tiberský, aby toho nebolo málo, dostal zákaz priblíženia sa k tejto osobe. A to bol ešte rád, že ho nevyhodili z jeho kriminalistického sveta. Potom by si mohol hodiť rovno slučku. Takú slabosť ale nikdy neurobí. Už je takmer rozhodnutý. Nebude ani čakať na jeho ďalší útok. Počká si na svoj terč, pohybujúci sa po Bratislave pešo alebo prostredníctvom MHD, a zasiahne. Dorazí ho na nejakom odľahlom mieste. Bude musieť počkať až do večera. Dotyčný podnikateľ si totiž na dnes tiež dal voľno, čo znamená, že sa bude celý deň prechádzať po meste a navštevovať rôzne reštaurácie, obchody a ďalšie obľúbené miesta. S príchodom noci pôjde domov. Tam už nikdy nedôjde a hotovo.

„Ahoj, Dano!“ prerušil ho z premýšľania známy mužský hlas. Prekvapene sa pozrel vedľa seba. Sedel tam širší šesťdesiatnik v obleku šitom na mieru. Bola to persóna, ktorú by najradšej už nikdy vo svojom živote nevidel. Teraz sedí hneď vedľa neho. Pozrel sa za seba. Tam prekvapivo nikto nebol.

„Ani ich nehl'adaj! Sú v aute. Ale môžu tu byť ihneď, ak bude treba.“

„Čo chceš, Karol?“ opýtal sa Tiberský nevrlo.

„A čo chceš vlastne ty? Stále ťa to neprešlo? Akoby si už zabudol, čo dalo roboty ťa z toho vysekať?“

„Spravil si zo mňa somára!“ rozohnil sa Tiberský.

„Zachránil som ti život a reputáciu! Inak nemáš za čo.“

Sledovaná obeť pomaly vstala a odobrala sa preč. Dotyčný stále nevedel, že je sledovaný a možno bude aj zabitý. Tiberský si pre istotu zdvihol k očiam noviny.

„Kašli naňho! Ak ho nedorazíš ty, dorazí ho neskôr niekto iný. O toho sa nestrachuj. Teraz ťa potrebujeme my!“ vyhlásil Karol.

„Kto my?“

„Kto asi? Čo si už zabudol na tvoju významnú vyšetrovateľskú činnosť v Juhoslávií?“

„Akoby sa na niečo také dalo zabudnúť?“ opýtal sa Tiberský ironicky.

„Bude nám treba nový život, aby sa zabudlo. Ale organizácia nezabudla. Spomenuli si na teba a potrebujú tvoju pomoc.“

„Ale nehovor! A načo by potrebovali takého starého capa?“

„Tak starý zase nie si. Ved' ešte nemáš ani len šesťdesiat. Inak sa im aj ja po tom všetkom čudujem, avšak taká činnosť nie je v mojej kompetencii. Mojou úlohou je oboznámiť ťa s tvojim cieľom a dopraviť ťa tam bez ujmy na zdraví.“

„Počíta sa aj cesta späť? Alebo ma tam, ako minule, opäť odpíšete?“

„To bude záležať od teba. Ako isto vieš, v Zoharskej republike už niekoľko mesiacov prebieha vojna...“

„Kde?“ opýtal sa Tiberský s prekvapeným pohľadom.

„Nečítaš noviny? Ved' to tam jednu dobu bolo pravidelne... No to je teraz jedno. Je to skrátka v Afrike. Organizácia mala už dávno podozrenie, že v Bagatí, čo je región, ktorý tú vojnu so Zoharom vedie, porušujú ľudské práva miestnych obyvateľov. Zasiahnúť však nemohli. Ako vždy. Teraz sa ale karta obrátila. Pred dvoma mesiacmi stratila istá kresťanská organizácia v USA spojenie so svojou farnosťou v Kusimane. Asi päťsto mužov, žien a detí len tak zo dňa na deň zmizlo aj s ich pastorom. Ktovie, čo sa stalo s ich deťmi. Vedenie organizácie sa po neúspechoch obrátilo na OSN.“

K nim sa pridali aj veľkí svetoví hráči, pretože niekoľko dôležitých osôb tam tiež bez stopy zmizlo. A tak veľmi rýchlo padlo rozhodnutie o vyšetrení tohto problému. Bude sa ti pracovať lepšie, keďže o Bagatiu sa novinári aktuálne zaujímajú veľmi málo, aj keď napriek krvavej vojne neprešiel doteraz ani jeden utečenec cez hranice.“

„Tak ako môžeš vraviť, že je krvavá, keď ani nevieš, či sa tam vôbec bojuje?“

„To už bude trochu tvoj problém.“

„Ako to?“

„Cieľ je nasledovný. Presunieme ťa do Zoharskej republiky. Tam sa na vojenskej základni v Udume pridáš k tímu vyšetrovateľov z OSN a prevezmeš velenie. Po prízjazde do Kusimanu zistíte, čo sa s obyvateľmi stalo. Preskúmate aj okolie a budete sa snažiť zistiť čo najviac. S údajmi sa vrátite na základňu a vypracujete správu. A tým sa tvoja misia skončí.“

„No počkaj! Hovoril si, že Bagatia sa oddelila od toho... Zoharu, že? To znamená, že sú tam hranice. A tam sa asi bojuje. Takže tam asi len tak neprejdeme. Alebo sa mýlim?“

„S podrobnosťami ťa oboznámi veliteľ základne.“

„A ty si myslíš, že sa tam dobrovoľne vydám?“

„Nič iné ti neostáva. Tvoja dovolenka sa práve skončila. Aktuálne budeš dáky čas mimo služby, pretože odchádzaš na dáku konferenciu o európskej bezpečnosti v Rakúsku. Neskôr sa budeš presúvať na ďalšie konferencie...“

Mimo službu? Naozaj to povedal? To snád' nemyslí vážne! Tak najprv mu jeho prácu zachráni, aby ho z nej vzápätí vyhodil?

„Ty si ma nechal vyhodiť z práce?“ opýtal sa Tiberský smutne.

„Nič sa neboj! Ako expertovi na vojnové zločiny ti povolili, na žiadosť vyšších miest, zúčastniť sa týchto konferencií. Takže ber to ako služobnú cestu.“

„Koho taká sprostosť napadla? Prečo vybrali akurát mňa?“

„Možno to bude preto, lebo dáka naša osoba v OSN si chcela kariérne šplhnúť, a tak akosi prišli na teba. Ide to aj cez našich ľudí, takže asi tak. V New Yorku boli šťastní, že tam nemusia posielat' svojich najlepších ľudí.“

„Preboha! To komu budem veliť?“

„Uvidíš po príchode na základňu. A aby som nezabudol, ak ešte stále rozmýšľaš, či tam pôjdeš, vedz, že vieme o tej zmiznutej pištoli zo skladu dôkazov. A ak si myslíš, že by ti ten tvoj chystaný zločin prešiel...“

„Vyzeral by som potom ako idiot...“ poznamenal Tiberský skleslo.

„A ešte jednu motivačnú vec by som ti mal povedať. Medzi osobami, ktoré zmizli v Bagatí, je aj Jaro.“

Tiberský chcel vstať, no zarazil sa a opäť sadol na lavičku. Zamyslene sa pozrel na šumiace listy v korunách stromov. Svojho nevlastného brata nevidel už pekne dlho. Po tom, ako ho vyhodili z Ozbrojených síl, sa Jarovi podarilo dostať k zaujímavým ľuďom, o ktorých takmer nikto nevie. Ich bojové úlohy pozná výlučne len objednávateľ. Ak padnú v boji, tak sa na nich veľmi rýchlo zabudne. Do čerta! Čo tam Jaro robil?

„Podľa informácií z našich zdrojov pracoval Jaro pre Bagatiu. Pravdepodobne vykonával post vojenského poradcu.“

„Niekedy by si mi mohol ukázať tie tvoje zdroje...“ poznamenal Tiberský ironicky.

„Či ešte žije, nevieme s určitosťou povedať...“

„Aby som to teda zhrnul. Posielate ma doslova na samovražednú misiu do dákej zapadnutej „čiernej diery“ a nemáte ani len tušenia, čo sa tam vôbec deje! A keďže už je tam nezvestný môj brat, tak tam môžem pokojne skapať aj ja!“

„Upokoj sa, priateľu! Nezabudni, že v Juhoslávií to bolo omnoho horšie!“

„Akoby sa na to dalo zabudnúť? Nechali nás uprostred ničoho, obkoleseného masovými vrahmi zo všetkých strán. A tam sme mali niečo vyšetrovať!?“

„Keďže si to prežil bez ujmy tam, tak to prežiješ všade! Nie nadarmo ťa vybrali. Tak pod! Odvezieme ťa domov. Tam si rýchlo zbalíš dáke veci a potom ťa ihneď posadíme do lietadla, ktoré po teba poslali.“

Cesta lietadlom na Madagaskar trvala dlho, no Tiberský si to ani neuvedomil. Tri štvrtiny cesty aj s medzipristátiami prespal a poslednú štvrtinu strávil spomínaním na svojho nevlastného brata. Pamätal si naňho ako na vždy veselého rebela. Dokonca aj keď ho vyhodili z armády, mal úsmev na tvári. Usmieval sa aj vtedy, keď ho s tými jeho kumpánmi zajali kdesi v Iraku. Vtedy vyviazol len on. Od tej doby podstatne stúpol v rebríčku nájomných bojovníkov. A teraz zmizol kdesi v dákej „čiernej diere,“ ako Tiberský správne nazval ten jemu neznámy kus africkej krajiny.

Karol napokon do lietadla nenastúpil. Údajne ho potrebovali niekde inde. A to malo byť pre Tiberského znamenie, aby aj on z tej cesty do pekla radšej vystúpil.

Lietadlo pristálo na letisku v meste Mahajanga. Podľa inštrukcií, ktoré Tiberský dostal, nasadol do starého džípu modrej farby. Za volantom sedel mladý nenápadný chalan z ambasády. Bez zbytočného predstavovania a rozprávania ho zaviezol do prístavu v tom istom meste a nalodil na starú nákladnú loď Liberty s názvom SEA STAR. Jej kapitán, ktorý musí mať toľko rokov, ako tá loď, ho s veľkým úsmevom prijal. Tiberského prekvapilo, keď počul svoju rodnú reč, a ešte viac ho prekvapilo, keď ho kapitán zobral na mostík, kde osobne kormidloval loď.

„Ako dlho trvá cesta?“ opýtal sa Tiberský po vyplávaní.

„S touto starou rachotinou a pri dobrom počasí asi štyri hodiny,“ odpovedal kapitán s úsmevom.

„A to chodíte do Zoharu často?“

„Len vtedy, keď mi naplnia loď nákladom. Fungujem ako... ako to u vás voláte...“ povedal a pošúchal si hustú bielu bradu. „...ako kuriérska služba!“ dopovedal a zasmial sa. Potom vytiahol balíček cigariet a jednu si zapálil. Ponúkol aj Tiberskému. Ten odmietol a hlavou ukázal na tabuľku, ukazujúcu zákaz fajčenia. Kapitán sa ešte viac zasmial a smelo si potiahol.

„Odkiaľ viete tak dobre po slovensky?“

„Síce som pôvodom z Poľska, ale dlho som pracoval v tej vašej Československej námornej flotile. Potom som si kúpil túto loď a odvtedy pracujem tu.“

„Inak čo vlastne veziete?“

„Objednávky, objednávky...“

„A komu?“

„Komu... predsa dobrým ľuďom zo Zoharu!“

„Aj z Bagatie?“

Kapitán sa opäť pustil do smiechu. Od tej doby ale neprehovoril. Ani nemusel. Bolo jasné, čo do tejto bohom zabudnutej krajiny vezú. Humanitárna pomoc to rozhodne nebude.

U pobrežia Zoharu zbadali loď. Bojovú loď. Tiberský si požičal ďalekohľad a pekne si ju priblížil.

„To je americký torpédoborec. V okolí sa ich tu obšmieta mnoho a z rôznych zemí.“

„A čo tu robí?“

„No čo by tu asi tak robil? Stojí tu a sleduje, čo sa v tej Bagatí vlastne deje. Od tej doby, čo skončila tá posledná ofenzíva, sa nevie o tom mieste absolútne nič.“

„A dovtedy sa vedelo?“

„Vedelo sa len to, že tam umierajú ľudia po tisícoch. A ani to sa nedostalo do sveta. Ten, kto v tom kruhu bol, sa z neho nikdy nedostal. Ak tam pôjdete aj vy, už sa nevrátite.“

Potvrdili sa Tiberského slová. Čierna diera. Nič viac.

Zakotvili v prístave Port Joe. Veľké a malé domy za mestom sa tiahli až ku vzdialeným kopcom. Nikde nebol ani ten najmenší náznak dákeho krviprelievania. Okolo SEA STAR boli zakotvené lode zo všetkých kútov sveta. Tiberský si všimol u móla niekoľko nákladných áut a okolo nich veľa ozbrojencov v rôznych uniformách. Niektorí mali na tvári kukly. Tí, čo ich nemali, boli pôvodní obyvatelia.

„Vidím, že dneska tu budú ako prví vykladať chlapi z Bagatie,“ pousmial sa kapitán. Tiberský sa naňho nechápavo pozrel.

„No čo? Toto je prístavné mesto a nie bojová zóna. Tu všetci obchodujú a žijú, akoby žiadna vojna nebola. Vidíte to Humvee tam d'alej?“

„Vidím.“

„To je váš odvoz. Tým sa moja služba pre vás končí. Majte sa, dovidenia!“

3

Staršie Humvee rýchlo prechádzalo ulicami Port Joe. Presne tak, ako hovoril kapitán, žili tu obyvatelia v pokoji a mieri, aj keď niektorí mali na ramenách zavesené zbrane. Dokonca na niektorých námestiach hrali a tancovali. Skrátka, mesto bolo nádherné. Škoda, že ho Tiberský nevidí poriadne zo svojej strany. Jeho okno bolo poškodené od guľky. A tak mu neostávalo nič iné, ako sa otočiť k mladému holohlavému vodičovi a nadviazať rozhovor. Ešte predtým než začal, si všimol, že šofér je v civile. Hneď nato si uvedomil, ako nepodstatne vyzerá pre každého civil vo vojenskom aute s logom červeného kríža na prednom a zadnom okne. Alebo ani nie je vojak.

„Nedoviezla SEA STAR niečo aj pre vašu základňu?“ opýtal sa takmer krikom cez ten hluk motora. V slovenčine.

„Priviezla, ale pre náklad pôjdeme až zajtra. Ako poslední. Vy ste teraz prednejší,“ odpovedal mladík plynulou slovenčinou.

„Ako sa mohol Slovák vášho formátu vziať v tejto diere?“ zamyslel sa Tiberský nahlas.

„Peniaze, pane. Nič iné. Budete sa diviť, koľko ľudí od nás sa povaluje na našej základni.“

„A aká je teraz situácia?“

„O tej vám povie náš veliteľ.“

Po hodine sa vozidlo dostalo von z mesta a mierilo po starej ceste do vnútrozemia. Sem tam dáky strom, inak planina. Nikde nikoho. Po pár kilometroch sa na začiatku hustého lesa zjavilo na ceste stanovište s rampou. V podstate vrecia s pieskom po oboch stranách a na nich položená stará hrdzavá rampa. Vodič spomalil.